

Zenská Hlídka

(Dokončení se strany 13)

asi ve třech měsících. To, doufám, že je již dosti. Vůak tuším, že mé přání se splní. Neb doufám, že jestli se něco nepříhodí Jakobovi, bude již čisti tento dopis doma. Před časem se jedna paní ptala, co se prý asi stalo s tou sielskou dívkou. Ano, povím Vám, že jsem s takovým napjetím sledovala soudní proces a mnohdy jsem si řekla: Ano, kde neměl zákon moci, tam jednala Spravedlnost, jak se tedy při svém zatčení sama vyslovila. Když jsem viděla jí a její čtveřičtí dítě na lavičce obžalovaných, tu mne až srdce bolelo nad tím nevinným dítětem, že netuší strach a bol své rodičky, jak daleko byla obět a trest její pro ně. Tam, před přianým soudem, kde její matka pláče, tam to nevinné dřecko se usmívá a vydává za sebe zvuky, jako by říci chtělo: Pone, osvoďte moji matku. I soudce byl dojat. Řekl porotcům, aby jednali podle práva. Považte jen jaké napjetí zmocnilo se všech přítomných a byla dlouhá chvíle čekání, jak rozhodnou. Když porota vrátila se od porady a byl přečten její verdikt, jenž jí uznával za nevinnou, tu obstoupilo posluchačstvo onu nešťastnou dívku a blahopřáli jí i porotcům. — Jak asi v onu chvíli cítila se ona dívka, která byla odhodlána vše, dobré i zlé, jen pro svoje dítě a jak asi se cítila její stará matička, která sem k vůli ní přijela ze Sicílie, aby mohla být při ní. Byl to okamžik radosti a bohu. Myslí, že i my všechny jí přejeme toho, že jest osvozena. Jest nám všem příkladem. Zdáni pak ale to dítě také láskou se jí odmění? To je v rukou osudu. — Pojednejte o tom i vy, milé čtenářky! — Tak jeden den přijde syn z práce, a vypravuje nám, že je mnoho lidí před městskou bankou, která smad udělala úpadek. Všichni prý si vyzdvíhují svoje úspory. To je divné s tou bankou, povídám. Vždyť noviny o ničem nepovídají. A tak najednou. To někdo udělal poplach. A také ano. Jak jste četli v Pokroku Západu, jistému napilemu muži nechtěli vydati peníze. Ten se doplátil, řekl to v obchodu a tak se všichni polekali, že praskl bank. A tak obchodník poslal svoji ženu, by vyzdvihla peníze. Kdo přišel, tomu se to povědělo. A byl rámus v Israeli. Nemyslejte, drahé čtenářky, že měla ona žena, jež pro peníze šla, se dríve zeptati a zároveň i její muž, když viděli, že muž, který jim to řekl, byl opilý? Ani o tom nezmínili jím vědět i bylo by se přečlelo tomu zmatku. To je tak, že každý bojí se o své úspory. Co tomu říkáte, domohly bychom se volebního práva, kdybychom hned takhle bez rozpaků se na vše vrhly? To bychom sly přišel s bubnem na zájce. Suďte to sami. — Tak denně dívám se do novin po denních událostech. Čist anglicky mnoho neumím, ale pro sebe na výběr toho mám dost. — Tak se vždy dívám, kolik povolení k sňatku je každý den a kolik žádostí o rozvod. To jsou tak divné, nestejně věci. Proč se bereme, když zase chceme jít od sebe, není to pravda? Vůak bohužel, nevíme nikdy napřed o tom, co bude po tom. Kdybychom to věděly, tak bychom se mnohem vyhnuily. Vidíte, že ano! Někdy to vezme hezky dlouho, než si dva mladí lidé porozumí. Většinou je v tom vždy zahrnuta paní tehdy. Já ale myslím, že je v tom více povaha a nedorozumění mezi manžely. Zpravidla to bývají lidské jazyky, jež se dovedou postarat o vše, po které jim nic není. Odsuzují je a byly by s to postavit hned šibenici pro tu heb onu stranu. Smutné je to, že v podobných věcech není mnohdy ohled na staré rodiče, kteří bez toho nejvíce trpí nerozvážností mladých jejich dětí. Že prý však každé proč má své proto a tudíž at každý mluve jen před svým vlastním prchem.

Libbo Bartolová-Murphyová, Denver, Colo., dne 10. prosince. — Čtená paní pořadatelko Zenská Hlídka! Už je tomu hodně dlouho, co jsem do Zenské Hlídky nepsala a myslila jsem si, že Vám to všecko povím, až přijedu do Omahy na návštěvu svých drahých rodičů a sourozenců. Hodlala jsem přijeti asi 12. prosince a že se pozdrám až do 2. února 1914, kdy připadají 50-leté narozeniny mojí matinky. Zároveň mne psala moje sestra paní Vlasta Součková z Iowa City, že také přijede. Těšila jsem se již na ten okamžik, až se budu moci se všemi sejíti, obejmouti a pocelovati, jako malé dítě. Ale jak se nyní věci mají, do Omahy nepříjedu až někdy v březnu příštího roku, neb k nám přijeli naši známí z Nového Mexika a chtějí u nás zůstat až do jara. Jejich jméno je J. Patriek. Jsou to hodní lidé, a jelikož mi paní sblbila, že pojedje se mnou v březnu do Omahy, sblbila jsem, že na ni počkám. Těším se už na ten okamžik, až budu moci všechny obejmout a ukázat jim naše baby Blanku, o které si tolik myslíme, že je hodná, zdravá a hezká. Když jsem to psala rodičům, odepsal mi tatínek následovně: Těším se, že se Vám dobře vede, a že naše vnučka je hodná a hezká atd. O tobě, Libbo, jsem si také tolik myslil, a přece si na tebe učitel v Linwood, Neb. stěžoval, že jsi Tom boy. Mladost, radost, neb teď již jsem dostala rozum. Děti, když mají zase děti, teprve si dovedou vážit svých rodičů a vědí, co pro ně vykonali. Měli jsme zde velikou sněhovou bouři, tak že pouliční káry, ba i pošta a pohřbívání bylo zastaveno. Všechno vypadalo jako u sněženého krámu, neb pro spousty sněhu byla všechna doprava na několik dní přerušena. Macešsky se zachoval letošní rok k mým strýčkům Blatným, neb mám naši píši, že už měli v jejich rodinách bromadu neštěstí. Ku př. strýček Václav měl dvě deery operovány v nemocnici u sv. Josefa v Omaze, strýček Jakub nalézal se již osm týdnů v nemocnici sv. Kateríny v Omaze, strýček Anton Blatný měl dva synáčky v Clarkson nemocnici v Omaze, které si odvezl domů předminulou sobotu. Strýček Jakub odjede domů v pondělí dne 16. prosince. Jeho 17-letá deera Albina nalézal se také v nemocnici u sv. Josefa. Jelikož jsem zkušenou ošetřovatelkou, vzpomínám často na své přátele, jak ráda bych jim posloužila a v jejich bolestech jim ulevila. Na konec přejí všem svým strýčkům a sestřenicím a bratrancům, aby se na Nový Rok těšili z uzdravení všech a doufali, že rok 1914 zachová se k nim mnohem příznivěji. Až přijedu do Omahy, zdrám se asi tří měsíce a žena, jež pro peníze šla, se dríve zeptati a zároveň i její muž, když viděli, že muž, který jim to řekl, byl opilý? Ani o tom nezmínili jím vědět i bylo by se přečlelo tomu zmatku. To je tak, že každý bojí se o své úspory. Co tomu říkáte, domohly bychom se volebního práva, kdybychom hned takhle bez rozpaků se na vše vrhly? To bychom sly přišel s bubnem na zájce. Suďte to sami. — Tak denně dívám se do novin po denních událostech. Čist anglicky mnoho neumím, ale pro sebe na výběr toho mám dost. — Tak se vždy dívám, kolik povolení k sňatku je každý den a kolik žádostí o rozvod. To jsou tak divné, nestejně věci. Proč se bereme, když zase chceme jít od sebe, není to pravda? Vůak bohužel, nevíme nikdy napřed o tom, co bude po tom. Kdybychom to věděly, tak bychom se mnohem vyhnuily. Vidíte, že ano! Někdy to vezme hezky dlouho, než si dva mladí lidé porozumí. Většinou je v tom vždy zahrnuta paní tehdy. Já ale myslím, že je v tom více povaha a nedorozumění mezi manžely. Zpravidla to bývají lidské jazyky, jež se dovedou postarat o vše, po které jim nic není. Odsuzují je a byly by s to postavit hned šibenici pro tu heb onu stranu. Smutné je to, že v podobných věcech není mnohdy ohled na staré rodiče, kteří bez toho nejvíce trpí nerozvážností mladých jejich dětí. Že prý však každé proč má své proto a tudíž at každý mluve jen před svým vlastním prchem.

zase zle. Takhle, kdyby zase hráli. Pak bolí v krku, že se bojím lehnout. Na, našla jsem si lacinou medicinu. Udělám kornoutu a ze vřelé vody z konvice pozorně pouštím páru do ucha a bolesti jsou pryč. Přijměte srdečný pozdrav čtenáři i paní pořadatelka. Přeji vám všem šťastné a veselé svátky. Chej se ještě zmíniti, jak jsou misty ze starých lidí dělány úskleby. To není hezké. Viděla jsem, jak v německé rodině dělala deera za matkou dlouhý nos. Co má k očekávání taková deerka? Pro staré lidi obojího pohlaví máme mít tu největší úctu a vážnost. Vždyť budeme také jednou staří.

Marie Burošová, South Omaha, Neb., 12. prosince 1913. — Čtená redakce Zenské Hlídky! Přijměte ode mně srdečný pozdrav i vy všechny čtenářky naší milé Hlídky. Tak milé družky, krismus máme tady, to se asi každá těšíte, co vám Ježíšek naloží. Říkám, že děti se nemohou dočkat až přijde štědrého večera, i my starší se těšíme a jsme rády, když si na nás někdo s nějakým malým darečkem vzpomene, neb kdo z lásky a upřímnosti dárek jinému dává, ten zajisté jež zase s upřímností přijme. Někdo řekne, že když nemůže dát dárek velký, že raději nemá nic. Myslí, že nezáleží na lesku nebo drahotě a nebo snad jenom na oplacení dáreků. Takový dar nemá žádnou cenu. Mnohdy dost nepatrný dárek, který jest z lásky a upřímnosti darován, takový utkví dlouho v paměti na den štědrovečerní. — Vždyť máme památku od narození Ježíškova, když mu mudrovatě nesli darův, zlato, kadidlo a myrhu a radovali se z jeho narození. Ač byl chudičký a po celý svůj život rozdával lásku mezi lidmi, přece ke konci jeho žití klesal pod tíží utrpení a zlých úsudků. Tak jako pan Ježíš byl nevinný na kříži ukřižován, tak mnohdy nevinně musí svůj život strávit v žaláři a vinníku na svobodě chodí s hlavou vzhůru zdviženou. Takový nemá lásky a nemá srdce. Vzpomněla jsem si na babičku u dědečka, když nás učili, jak máme být ke každému uctívati a jak máme být štědrí ke každému, štědrost je jest krásná květina a tu že má každý ve svém srdci přestovat, ale dnešní dobou mi to tak připadá, čím upřímnější a spravedlivější, tím každý má větší utrpení. Upomenula jsem se na dva stromy hrůškové, které jsme měli u cesty, kudy se nejvíce chodilo a jezdiho. Jedna hrůška mohla být okrasou v každém sadu. Byla velká a košatá a listí měla krásné, ale hrůšky, těch měla asi deset v samém vršku a proto jsme jí říkali: "Pyšná," že se s nimi chlubila a druhá vedle, ta skoro ani listu neměla, od kamení a kláček tolik otlučená, ale každý rok měla tolik hrůšek, že všechny děti z ní okusily. Dědeček říkal, čím víc jí děti otlučkají, tím víc má hrůšek více. Z celého vsi o ní děti věděly a taky hrůšky z ní okusily. Jednou mi tatínek řekl: "Mařenko, jdi, doneš zbytky od

Mařenko, jdi, doneš zbytky od večere štědrého večera k těm hrůškám u cesty," (neb se to každý rok u nás dělalo). Já jsem povídala: "Tatínku, té pyšné nie nedám, ona nám taky žádné hrůšky nedává." Ale tatínek řekl: "Mařenko, co sama ráda nemáš, jinému nedělej a buď upřímná ke každému." A tak jsem zbytky rozdala a dala jsem každé stejnému dílem. A tak si tak myslím, jestli není mnohdy z nás podobné otlučené hrůšce, kde za dobro a lásku máme nevděk a sklízíme nepřátelství. Ale raději být otlučenou, než se odívat do hedvábného hávu a mít srdce plné nenávisť a špatných úsudků. Takový jest podobné té krásné hrůšce, která má bohaté listí, ale jiného neví. Nevím, co jsem se tak rozepsala. Snad přichází Nový Rok a to jest pro mě smutná upomínka. Podruhé budu psát veselěji. A co dědeček Úzlu, už nemá bolavý prst? Přijmi moji soustrast nad bolavým prstem. Abych vám pověděla, jakou měl bolest, sama nevím. Jednou ráno než šel do práce, povídá: "Stará, pojď mi zavázat prst, mně hodně bolí." Stará jde, obalí prst celý do cizule a zaváže. Večer, když přišel z práce, povídá: "Stará, tys tu štrink asi moc utáhla. Mně to moc bolí." Ona mu povídá: "Tak sis to mohl převázat," ale jde, že to opraví a jak prst zavazuje, zavádí o ten nezavázaný a on říká: "Sa... vždyť on bolí ten druhý, ten ne, co mám zavázaný." A teprve mu stará musela zavázat ten bolavý a tak se potom těm mužičkám můžete zachovat, když ani sami nevědí, co chtějí. Ale ne, abys myslil, že mi to tvoje stará pověděla, mně se to jednou v noci zdálo a ráno volám telefonem Úzlovou a povídám jí svůj sen a ona mně povídá, že to je pravda zrovna tak, jak se mi to zdálo. A potom, že se sny nevyjeví. Od dneška všem vám věřím, co se mi bude zdát. Dědečku Úzlu, odpusť, že jsem to tu pověděla, vši, to je za to, že ses celý rok na mne nepřítečně podíval. Ale ty vši, jak bys přišel, že bych tě vedla, kde mám jaký plot dělat, anebo něco opravit. Proto raději nejde. Ty máš za usima! No počkej, až budu mít já prst bolavý, já tě zavolám telefonem, abys mně přišel navštívit. Staré se neboj, ona nebude na tebe žárlivá, že jdeš ke mně. Ona se tě ráda na chvíli zbaví a tak jen přijď na krismus a vezmi s sebou starou. Ale něco přines v kapse. Já pro příhodu budu něco mít také. Deera Žabková at nám dá recept, ani nevím, jak se to jmenuje. Je to jako štrudl. Zkusila jsem její návod a zamlouvá se nám. Byl dobrý, ale já jsem ho dělala z jabek, ale s jšením si myslím, že jest lepší. Já bych vám návod pověděla, ale nechej jí brát její patent a připraviv o cenu. S přáním mnoha zdaru k vánočním svátkům, přeji vám všem hodného nadělení a největší spokojenosti.

Anna Kutáková, Omaha, Neb. Již přišel čtvrtek máme vánoce, pak sami postrádají, že by to ani Aní tomu nemohu letos věřit, že už jsou zde, neb máme stále tak krásné počasí. Tráva se zelená jako z jara a slunce hřeje jako v dubnu. Tak jest nějak těžko se do té vánoční nálady vpravit. — Ale pozoruj, že se něco neobyčejného bude dít, protože děti stále mezi sebou si šeptají a pak se navzájem napomínají: "Neříkej nic mamince," A oheňdy povídá naše Sylva: "Maminko, prosím tě, nehledej mne v mém šupletí, vši, mám tam něco pro tebe a nechej, aby's to viděla dřív, až na krismus." Nu tak, přece na mě ten Santa Claus také s nčím si vzpomene. A což děti, jak ty se těší! A co si toho naporoučí. Naše nejmenší povídala, že by měla ráda takové malé bílé "bíro" se zreadlem a asi se třemi zásuvkami, aby si tam mohla ukládat šaty své papenky. Já si myslila, toho se ti může dostat. Tak při první příležitosti jsem se zeptala na cenu onoho "bíra," a málem že jsem neomdlela, když mně prodávčka řekla, že stojí šest dolarů. To víte, že mně hned zašla chuť koupit tak drahou hračku, a tak se musí Martha spokojit pouze s novou panenkou. Pamatuji se na jedny vánoce z mého dětství. Bylo mně, tuším, osm let, a také jsem se nemohla dočkat brzy-li už ten Santa Claus přijde. Otec mně stále strašil, že jenom hodné děti dostanou nadělení, a ty neposlušné že dostanou jen výprask. To si můžete myslet, že jsem poslouchala na slovo (alepoň týden před svátky) a tu jsem si myslila, že jistě zasloužím vše, po čem jsem toužila, a bylo toho hodně. Tak konečně nadešel toužebně očekávaný den, a ten se mně zdál nejdelší, jaký jsem kdy zažila. Ale všechno vezme konec a konečně se setmělo a já ani jsem večerět nemohla samou radostí, co asi dostanu. Tu povídá otec mému bratru, který byl o čtyři roky starší nežli já, aby mně vzal ven na saně, (měli jsme ten rok sněhu dost a dost), a jezdiť okolo a možná, že toho Santa Clause někde uvidíme. Tak bratr svolil a mně vozil, až už jsme byli oba skřeh i na kost a pak povídá: "Mně se zdá, že si nie nedostaneme, neb už je pozdě a pořad žádný Santa Claus se neukazuje. Já půjdu domů." Tak jsme jeli domů a vrazíme do kuchyně, a já chej povídát, že jsme Santa Clause nikde neviděli, ale neřekla jsem aie, jen jsem zůstala stát a dívala se na stůl, kde stál krásný stromeček, celý osvětlený a plný krásných ozdob, a pod ním to, co jsem si nejvíce přála, totiž malé piano a panenka. To si můžete představit moji radost! Ještě dnes, po tolika letech si na ten radostný okamžik ráda vzpomenu a tenkrát ani jsem zpáti nechtěla, až mně matička dovolila si vzít piano s sebou do postýlky. Ano, doba vánoční má být dobou radosti, že, že někteří lidé ten pravý význam nepostihnou a myslí, že kdyby nedali svým přátelům nádherné dary, za ně zaplatí mnoho peněz, které pak sami postrádají, že by to ani

Beránek a Syn,

čestí lékárnici

Nejpřesnější příprava lékařských předpisů z Čech i amerických. Prátrzní pásy. Kávové pertolatory. Z Čech: Šimanovského thé proti kašli \$1.20 poštou. Dr. Rosy životní balsám 75c. Rapé. Tříkrálový tabák. Viržinky. Česká pošta.

16. a William ul. Omaha, Nebr.

Vánoce nebyly. Ale já myslím, že bychom měli předně všem známým kdybychom poslali dopis a neb kartičku, že by to také postačilo, a byli bychom spokojenější po svátcích, že jsme tolik peněz ušetřili. Ona myšlénka "Good fellows," která dává příležitost lidem majetným obdarovati děti chudé, které by jinak nie aneb velice málo dárků na Vánoce dostaly, jest znamenitá, a zaslouží veskeré podpory. Ku konci svého dopisu musím poděkovat pilné čtenářce za její dobrou vůli ke mně. Škoda, že nevím, jak se jmenujete, neb své přátele vždy ráda znám. A též přeji etěné pořadatelce a všem milým čtenářkám šťastné a veselé Vánoce a Nový rok.

Kapr na vydkro.
Neoškrahaného ale vykuchaného kapra rozkrájej na kusy, přemej ho, narovnej ho na mísu šupinami navrch, a polej ho osoleným vařeným vinným oetem, čímž hezky zmodrá, pak ten oet alej na pánev, dej k němu česneky, cibuli, pepř, zázvor, nové koření, hřebíček, kousek dymiánu, dva bobkové listy, jednu petržel, jednu mrkev a půl celeru (vše na nudle nakrájenu, osol to trochu, přilej k tomu ještě vinného octa, a jeli tuze ostrý, polovic vody, aby to nebylo příliš kyselé, přikrej pánev prožiravým papírem a pokličeku a nech to půl hodiny vařit, pak do toho vloz oškrahaného kapra, opět pánev přikryj a nech ho něco přes čtvrt hodiny vařit; potom vyndej rybu na mísu, proced na ni ten rosol a nech to ve studenu ztuhnout, načej to pěkně okrášli citronovou károu, aneb citronovými čtvrtkami a dej na stůl. Na tentýž způsob se i štika na modro upraví.

Faširovaný roštěnec.
Usekej kus libového masa se čtyřmi cibulemi na kaši, osol to a okořeň bílým pepřem, pak to prohněd a udělej z toho podlouhlé placičky, omoč je v rozkloktaném vejci, obal ve strouhané žemličce a usmaž je na páni do hnědožluta; potom je vyndej na rendlík, do másla, v němž se smažily, dej lžiči mouky a nech to trochu sežloutnout, pak přidej k tomu trochu hovězí polévky, trochu vlna a trochu kapří, proced to na roštěnec a nech všechno pospolu povařit; potom to dej na mísu, udělej okolek ze zemčátek a nes na stůl.

Pudding s jablky.
Oloupej pěkná jablka, prostřeďek vykroj tak, aby jablka ostala celá, klád je na plech neb hlubokou misku, na které se mohou péci, do každého jablka do prostřeďek dej trochu cukru. Těsto udělej řídké jako na svítek, vezmi dvě neb tři vejce, koflík mléka a mouky dele potřeby, dej cukru a sůl, kváskem polij jablka poklad kousky másla a vrchu a peč v mírné troubě, až jsou jablka měkká. Na stůl mžeš k tomu dát buť smetanu aneb jen cukr, jak kdo chce.

DOBŘÁ KÁVA

pouze za 21 centů libra

Upozorňujeme naše krajany na naši výbornou kávu, kterou nyní prodáváme po 21 centech za libru. — Zvlášt pro krajany v Nebrasece jest to nemalou výhodou objednat od nás, neb dovoz z Omahy jest nepatrný a dodávka rychlá. — Píšte si o vsorek této kávy, který Vám na požádání zašlem zdarma. — Všecky dopisy adresujte:

OMAHA COFFEE MILL, 1904 SOUTH 13-TH STR., OMAHA, NEBRASKA.